

**Recurs introdus la 25 noiembrie 2016 de Comisia Europeană împotriva Hotărârii Tribunalului
(Camera a opta) în cauzele conexe T-353/14 și T-17/15, Italia/Comisia**

(Cauza C-621/16 P)

(2017/C 046/18)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Comisia Europeană (reprezentanți: L. Pignataro-Nolin și G. Gattinara, agenți)

Celelalte părți din procedură: Republica Italiană și Republica Lituania

Concluziile recurente

Comisia solicită Curții de Justiție:

- anularea hotărârii atacate;
- în cazul în care Curtea consideră că litigiul este în stare de judecată, respingerea acțiunii în primă instanță ca neîntemeiată;
- obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată din prezenta procedură și a celor din procedura în primă instanță;
- obligarea Republicii Lituania la suportarea propriilor cheltuieli de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, Comisia invocă patru motive: 1) eroare de drept în interpretarea naturii juridice a „Dispozițiile generale” aplicabile concursurilor și eroare de drept în interpretarea articolului 7 alineatul (1) din anexa III la Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”), cu consecința motivării eronate; 2) eroare de drept și încălcarea obligației de motivare în interpretarea articolului 1d din statut; 3) erori de drept în interpretarea (de altfel contradictorie) a articolului 28 litera (f) din statut și în interpretarea criteriilor referitoare la controlul jurisdicțional al Tribunalului; 4) eroare de drept în interpretarea articolului 2 din Regulamentul nr. 1/58 (JO 17 din 6 octombrie 1958, p. 385, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 3).

1. Primul motiv cuprinde patru aspecte. Prin intermediul primului aspect, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea naturii juridice a „Dispozițiilor generale” aplicabile concursurilor generale (JO 2014, C 60 A, p. 1), dat fiind că, potrivit Comisiei, dispozițiile menționate prevedeau obligații noi și specifice în ceea ce privește desfășurarea procedurii de concurs, obligații pe care anunțurile atacate nu le-au modificat. Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea articolului 7 alineatul (1) din anexa III la statut în sensul că EPSO nu ar avea competența de a institui norme generale și abstracte în ceea ce privește regimul lingvistic al concursurilor organizate de acesta. Potrivit Comisiei, EPSO dispune de o astfel de competență. În această privință, Comisia invocă de asemenea o încălcare a obligației de motivare, în măsura în care, la punctul 57 *in fine* din hotărârea atacată, Tribunalul se contrazice, reținând că EPSO are totuși puterea de apreciere a nevoilor, inclusiv lingvistice, ale instituțiilor cu ocazia organizării diferitor concursuri. Prin intermediul celui de al treilea aspect al primului motiv, Comisia susține că Tribunalul în mod eronat a apreciat că Dispozițiile generale constituie simple acte care anunță criteriile pentru alegerea celei de a doua limbi în cadrul procedurilor de concurs organizate de EPSO, dat fiind că, dimpotrivă, aceste dispoziții prevedeau, cu forță obligatorie, criteriile care justificau o astfel de alegere. În sfârșit, prin intermediul celui de al patrulea aspect al primului motiv, Comisia susține că Tribunalul în mod eronat a interpretat natura și conținutul anunțurilor atacate în sensul că, sub aspectul regimului lingvistic, anunțurile constituie izvor de obligații noi și specifice, săvârșind astfel și o încălcare a obligației de motivare a respingerii excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie; în acest sens, potrivit Comisiei, anunțurile atacate erau acte având un conținut pur confirmativ al prevederilor Dispozițiilor generale.

2. Al doilea motiv cuprinde două aspecte. Prin intermediul primului aspect, Comisia invocă o eroare de drept în interpretarea articolului 1d din statut, potrivit căruia limitarea opțiunilor privind a doua limbă nu constituie în mod necesar o discriminare, însă poate fi justificată în lumina unui obiectiv general, precum interesul serviciului în cadrul politicii de personal. Prin intermediul celui de al doilea aspect, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o încălcare a obligației de motivare, întrucât, în căutarea unei justificări a limitării opțiunilor privind a doua limbă, în hotărârea atacată Tribunalul se limitează exclusiv să ia în considerare anunțurile de concurs, deși ar fi trebuit să ia de asemenea în considerare Dispozițiile generale și conținutul acestora.
3. Al treilea motiv cuprinde trei aspecte. Prin intermediul primului aspect, Comisia susține că Tribunalul nu poate să considere, fără a interpreta în mod eronat articolul 28 litera (f) din statut, că cerințele privind capacitatea lingvistică nu fac parte din competența candidaților menționați la articolul 27 din statut. Prin intermediul celui de al doilea aspect, Comisia susține că Tribunalul a definit în mod eronat criteriul controlului jurisdicțional propriu, care ar fi trebuit să se limiteze la o evaluare a erorii vădite de apreciere sau a tratamentului arbitrar. Prin intermediul celui de al treilea aspect, Comisia susține că Tribunalul a depășit limitele controlului său, efectuând o evaluare pe fond în ceea ce privește alegerea de a nu introduce, pe lângă cele trei limbi indicate în anunțurile de concurs (engleza, franceza și germana), și alte limbi și, prin urmare, substituindu-se administrației.
4. Prin intermediul celui de al patrulea motiv de recurs, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în interpretarea articolului 2 din Regulamentul nr. 1/58, întrucât a considerat că corespondența dintre EPSO și candidați intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții, cu excluderea oricărei posibilități de a restrânge alegerea celei de a doua limbi. În schimb, posibilitatea de a efectua o astfel de restrângere decurge, potrivit Comisiei, din articolul 1d alineatele (5) și (6) din statut, care se aplică și candidaților la o procedură de concurs.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Sø- og Handelsretten (Danemarca) la 7 decembrie 2016 –
Ernst & Young P/S/Konkurrencerådet**

(Cauza C-633/16)

(2017/C 046/19)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Sø- og Handelsretten

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Ernst & Young P/S

Pârâtă: Konkurrencerådet

Întrebările preliminare

- 1) Potrivit căror criterii trebuie să se aprecieze dacă conduita sau acțiunile unei întreprinderi intră sub incidența interdicției de la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004⁽¹⁾ al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (interdicția referitoare la punerea în aplicare anticipată)? Acțiunea de punere în aplicare în sensul articolului 7 alineatul (1) presupune ca acțiunea, în tot sau în parte, în fapt sau în drept, să fie un element constitutiv al schimbării efective a controlului sau al fuziunii activităților care continuă să fie desfășurate de întreprinderile implicate și care — cu condiția atingerii pragurilor cantitative — generează obligația de notificare?
- 2) Rezilierea unui acord de cooperare, cum este cel din prezenta cauză, care este anunțată în împrejurări corespunzătoare celor prezentate în decizia de trimitere, poate să constituie o acțiune de punere în aplicare care intră sub incidența interdicției de la articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 139/2004 al Consiliului și care sunt criteriile care trebuie să fie aplicate în acest caz pentru luarea unei decizii?
- 3) Prezintă vreo relevanță pentru răspunsul la a doua întrebare aspectul dacă rezilierea a generat în mod real pe piață efecte relevante din perspectiva dreptului concurenței?